

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobkyně: **D. O.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7.8.2009 č.j. CPR-6796-1/ČJ-2009-9CPR-C249

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Hradec Králové, Inspektorátu cizinecké policie Pardubice ze dne 20.3.2009, č.j.: CPHK-12352-11/ČJ-2008-63-PA-CI (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) bylo podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen správní řád“) zastaveno řízení ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání podle ust. § 44a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie Praha zamítlo odvolání žalobkyně a potvrdilo rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

S ohledem na skutečnost, že podle novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., s účinností ode dne 1.1.2011 přešla působnost ve věcech dlouhodobého pobytu cizinců na Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, soud od

uvedeného data s Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jednal jako se žalovaným (§ 69 s.ř.s.).

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě předně uvedla, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že důvodem pro zastavení správního řízení o její žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla skutečnost, že v rámci správního řízení nepředložila správnímu orgánu I. stupně rozhodnutí o povolení k zaměstnání na dobu od 11.1.2009 do 3.3.2009, podle žalovaného pak rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání. Mezi požadavkem správního orgánu I. stupně a žalovaného je tak dle žalobkyně rozpor v tom, zda má být předloženo jakékoli pracovní povolení na určitou dobu nebo prodloužení původního pracovního povolení.

Žalobkyně dále konstatovala, že dne 19.12.2008 byla vyzvána správním orgánem I. stupně k doložení mj. dokladu potvrzujícího účel pobytu. Dne 11.3.2009 správnímu orgánu I. stupně doložila pracovní povolení jako doklad potvrzující účel pobytu na území České republiky. Na tuto skutečnost správní orgán I. stupně reagoval tím, že vydal usnesení, kterým bylo řízení o žádosti dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno, protože žalobkyně ve stanovené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které bránily pokračování řízení. Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že žalobkyní předložené rozhodnutí o povolení k zaměstnání nesplňuje náležitosti dokladu prokazujícího účel pobytu na území, neboť žalobkyně ke své žádosti nedoložila rozhodnutí o povolení k zaměstnání na dobu od 11.1.2009 do 3.3.2009. Žalobkyně namítla, že správní orgán I. stupně ve své výzvě ze dne 19.12.2008 nijak nespécifikoval datum platnosti požadovaného rozhodnutí o povolení k zaměstnání. Pokud nepovažoval žalobkyní předložené rozhodnutí o povolení k zaměstnání za náležitost dostatečně prokazující účel pobytu, bylo jeho povinností postupovat v řízení dle § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a vyzvat žalobkyni k odstranění vad ve vztahu k náležitosti jejího podání s uvedením konkrétního odůvodnění, v čem spatřuje nedostatečnost jí předloženého rozhodnutí o povolení k zaměstnání, tak aby žalobkyně měla možnost tento případný nedostatek náležitosti její žádosti odstranit. Pokud správní orgán I. stupně takovou výzvu nevydal, postupoval v rozporu s ust. § 3 a § 4 odst. 2, § 37 odst. 3 a § 45 odst. 2 správního řádu. Dle mínění žalobkyně nelze akceptovat postup, kdy žadatel se až z odůvodnění negativního rozhodnutí o jeho žádosti dozví, jakou náležitost měl předložit, aby správní orgán mohl tuto žádost meritorně projednat a rozhodnout. Tento nezákonný postup nebyl napraven ani odvolacím orgánem, který navíc za doklad prokazující účel pobytu považoval zcela jiný doklad, a sice rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání (správní orgán I. stupně požadoval rozhodnutí o povolení k zaměstnání).

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě poukázal předně na skutečnost, že správní orgán I. stupně zaslal dne 19.12.2008 žalobkyni usnesení o přerušení řízení společně s výzvou k doložení zákonných náležitostí. V odůvodnění tohoto usnesení správní orgán uvedl doslovnou citaci § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 35 odst. 2 téhož zákona, podle kterého je žadatel povinen k žádosti o prodloužení doby pobytu na území České republiky na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání předložit rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání. Správní orgán I. stupně současně poučil žalobkyni, že neodstranění podstatných vad žádosti je důvodem pro zastavení řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Lhůtu k odstranění podstatných vad žádosti správní orgán stanovil do 10 dnů ode dne převzetí usnesení, které zmocněnec žalobkyně převzal dne 2.1.2009. Výše uvedeným je dle žalovaného doloženo, že správní orgán I. stupně

vyžadoval od žalobkyně zcela stejný doklad potvrzující účel pobytu, jaký uváděl i žalovaný, a to rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání.

Žalovaný má za to, že vzhledem k tomu, že správním orgánem I. stupně bylo vyžadováno „*rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání*“, bylo nadbytečné specifikovat datum platnosti požadovaného rozhodnutí, neboť se jednalo o plynulé prodlužování povolení k zaměstnání. Žalobkyně žádala o prodloužení dlouhodobého pobytu s platností ode dne 11.1.2009, a bylo tak zcela na místě, že správní orgán I. stupně požadoval rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání od 11.1.2009, když předchozí (povolení k zaměstnání) zaniklo uplynutím doby, na kterou bylo vydáno, tj. dnem 10.1.2009. Žalovaný dospěl ke stejnému závěru jako správní orgán I. stupně, že aby mohl správní orgán vydat rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu od 11.1.2009, byla žalobkyně povinna předložit povolení k zaměstnání právě od tohoto data. Takové povolení k zaměstnání však nepředložila. Po přezkoumání předloženého spisového materiálu dospěl žalovaný k závěru, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a že při rozhodování postupoval v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto, pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Žalobkyně podala dne 16.12.2008 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému za účelem zaměstnání. V žádosti mj. uvedla, že předchozí pobyt na území ČR delší než 3 měsíce jí končí 10.1.2009.

Usnesením ze dne 19.12.2008 správní orgán I. stupně podle ust. § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušil řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání a současně podle ust. § 45 odst. 2 správního řádu žalobkyni vyzval, aby k podané žádosti doložila svůj cestovní doklad a doklad potvrzující účel pobytu na území České republiky, a to ve lhůtě 10 dnů od doručení usnesení. V odůvodnění tohoto usnesení správní orgán I. stupně mj. uvedl, že podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 35 odst. 2 tohoto zákona je žadatel povinen k žádosti o prodloužení doby pobytu na území ČR na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání předložit *rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání*. Tento doklad spolu se žádostí předložen nebyl. Závěrem správní orgán I. stupně poučil žalobkyni mj. o tom, že neodstranění podstatných vad žádosti, které brání pokračování v řízení, je důvodem pro zastavení řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Podáním ze dne 11.3.2009 žalobkyně správnímu orgánu I. stupně sdělila, že předkládá rozhodnutí z úřadu práce – povolení k zaměstnání. Jako přílohu připojila rozhodnutí Úřadu práce Brno – město ze dne 2.3.2009, č.j.: BMA-1399/2009-za, kterým jí bylo podle ust. § 89 a § 92 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, povoleno zaměstnání v družstvu HTX- wears, a to ode dne nabytí právní moci rozhodnutí (tj. ode dne 4.3.2009) do 31.12.2010.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem zaměstnání podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na prodloužení dlouhodobého pobytu vztahuje obdobně ust. § 35 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení je cizinec k žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání povinen předložit mj. *rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání*. Dne 20.5.2008 byl žalobkyni správním orgánem I. stupně prodloužen dlouhodobý pobyt na území ČR s platností do 10.1.2009. V tomto řízení žalobkyně k žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu předložila rozhodnutí Úřadu práce v Pardubicích o povolení k zaměstnání č.j.: PAA-4571/2007-za s platností do 10.1.2009. V řízení o současné žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyně předložila rozhodnutí o povolení zaměstnání vydané Úřadem práce v Brně dne 2.3.2009, č.j.: BMA-1399/2009-za, které bylo vydáno od 4.3.2009 do 31.12.2010. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně nedoložila ke své žádosti rozhodnutí o povolení k zaměstnání na dobu od 11.1.2009 do 3.3.2009, které je nutno doložit jako náležitost pro prodloužení dlouhodobého pobytu s platností od 11.1.2009, tedy v návaznosti na dosavadní povolený pobyt žalobkyně na území ČR.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně blanketní odvolání, které podáním ze dne 27.4.2009 doplnila. V odvolání namítla, že doložila veškeré zákonné náležitosti žádosti včetně příslušného pracovního povolení jako dokladu potvrzujícího splnění účelu pobytu. Dále namítla, že správní orgán není v tomto typu řízení oprávněn jakkoliv zkoumat, zda měla na dobu od 11.1.2009 do 3.3.2009 platné rozhodnutí o povolení k zaměstnání. Důležité je, že v průběhu řízení platné pracovní povolení předložila, toto je součástí spisového materiálu a dokladuje jednoznačným způsobem účel pobytu žalobkyně. Ze žádného právního předpisu nevyplývá povinnost, aby cizinci s tímto typem pobytu na území ČR měli po celou dobu pobytu na území ČR na sebe kontinuálně navazující pracovní povolení. Žalobkyně rovněž namítla, že správní orgán porušil základní zásadu řízení uvedenou v ust. § 2 odst. 2 správního řádu a dále v ust. § 4 odst. 4 tohoto zákona, neboť právnímu zástupci žalobkyně je z jeho činnosti při zastupování cizinců v obdobných věcech se stejným předmětem řízení známo, že je naprosto běžné, že správní orgány udělují cizincům prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání za situace, že tito v řízení předloží příslušné pracovní povolení, a to bez ohledu na to, zda toto kontinuálně navazuje předchozí na pracovní povolení.

Odvolací orgán napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul dosavadní průběh řízení a poté uvedl, že v ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 35 odst. 2 tohoto zákona je stanoveno, že k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen předložit, kromě jiných náležitostí, *rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání*. Z uvedeného lze odvodit závěr, že se jedná o plynulé prodloužování povolení k zaměstnání. Žalobkyně měla uděleno povolení k dlouhodobému pobytu s platností do 10.1.2009, tudíž žádala o prodloužení dlouhodobého pobytu s platností ode dne 11.1.2009. Dle odvolacího orgánu je tak zcela na místě, že správní orgán I. stupně požadoval *prodloužení povolení k zaměstnání* od data 11.1.2009, když předchozí zaniklo uplynutím doby, na kterou bylo vydáno, a to dnem 10.1.2009. Odvolací orgán dospěl ke stejnému závěru jako správní orgán I. stupně, a sice že aby mohl správní orgán vydat rozhodnutí o povolení dlouhodobého pobytu od data 11.1.2009, je žalobkyně povinna předložit povolení k zaměstnání právě od tohoto data. Takové povolení k zaměstnání žalobkyně nepředložila.

K argumentaci žalobkyně, že např. ust. § 46 odst. 9 zákona o pobytu cizinců za splnění zde uvedených podmínek předpokládá, že cizinci nebude zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání v případě, pokud mu ve lhůtě 60 dnů ode dne následujícího po skončení pracovního poměru bude vydáno nové pracovní povolení, žalovaný uvedl, že toto ustanovení nelze v žádném případě aplikovat na projednávaný případ. Uvedené ustanovení se týká pouze cizinců, kterým v průběhu povoleného pobytu skončil pracovní poměr z důvodu výpovědi dané zaměstnavatelem nebo dohodou z téhož důvodu nebo okamžitým zrušením pracovního poměru zaměstnancem. Spisovým materiálem žalobkyně je doloženo, že její povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce v Pardubicích č.j. PAA-4571/2007-za zaniklo uplynutím doby, na kterou bylo vydáno.

Námítku, že správní orgán I. stupně porušil základní zásadu správního řízení uvedenou v § 2 odst. 2 a v § 4 odst. 4 správního řádu, označil žalovaný za neopodstatněnou. Shledal, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, svou pravomoc uplatňoval pouze v rozsahu, v jakém mu byla svěřena, umožnil žalobkyni realizovat její práva a oprávněné zájmy a nebránil provedení konkrétních procesních úkonů, např. nahlédnutí do spisu nebo přerušování řízení na žádost účastnice řízení.

Odvolací orgán uzavřel, že rozhodnutí Úřadu práce v Pardubicích ze dne 17.12.2007, č.j.: PAA-4571/2007-za, kterým bylo žalobkyni povoleno zaměstnání na dobu do 10.1.2009 zaniklo uplynutím doby, na kterou bylo vydáno. Z rozhodnutí Úřadu práce v Brně ze dne 2.3.2009, č.j. BMA-1399/2009-za o povolení zaměstnání je zřejmé, že žalobkyně o nové povolení zaměstnání požádala až dne 16.1.2009 a zaměstnání jí bylo povoleno ode dne 4.3.2009. Žalobkyně nepředložila povolení k zaměstnání na dobu ode dne 11.1.2009 do 3.3.2009, a tudíž neodstranila podstatné vady žádosti.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 35 odst. 2 zákona o pobytu cizinců k žádosti o prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) až d) a na požádání náležitost podle § 31 odst. 5 písm. b). K žádosti o prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání je cizinec povinen předložit *rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání*, náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) a d) a na požádání náležitost podle § 31 odst. 5 písm. b). Dále je cizinec povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území. Povinnost předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území neplatí, pokud je cizinec zdravotně pojištěn podle zvláštního právního předpisu nebo pokud úhradu nákladů zdravotní péče prokáže jiným způsobem. Cizinec je dále povinen na žádost policie předložit v případě změny podoby i fotografie.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.

Podle § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Podle § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).

Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

Soud posoudil žalobní námitky takto:

Námítku žalobkyně, podle které byl mezi požadavkem správního orgánu I. stupně a žalovaným rozpor v tom, zda má žalobkyně k žádosti předložit jakékoliv pracovní povolení na určitou dobu nebo prodloužení původního pracovního povolení, neshledal soud opodstatněnou. Z odůvodnění usnesení vydaného správním orgánem I. stupně dne 19.12.2008, jímž byla žalobkyně vyzvána k předložení chybějících náležitostí její žádosti, a stejně tak z následně vydaného rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zastavení řízení zcela jednoznačně vyplývá, že správní orgán I. stupně po žalobkyni požadoval, aby v řízení předložila *rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání*. Povinnost žalobkyně předložit k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání vyplývá z § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně žádala o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, které jí bylo dříve vydáno s platností do 10.1.2009 (tato doba korespondovala s dobou platnosti rozhodnutí o povolení k zaměstnání, jež bylo žalobkyni vydáno Úřadem práce v Pardubicích pod č.j.: PAA-4571/2007-za). Žádala tedy o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na další dobu po 10.1.2009, tj. na období od 11.1.2009, a správní orgán I. stupně na ní proto oprávněně požadoval předložení rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání, jímž by byl doložen v žádosti deklarovaný účel jejího pobytu pro toto další období, běžící ode dne 11.1.2009. Jinak řečeno, správní orgán I. stupně mohl žádosti žalobkyně vyhovět a vydat rozhodnutí o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu pouze v tom případě, pokud by mu žalobkyně jako jednu z náležitostí žádosti předložila rozhodnutí, kterým bude platnost jejího povolení k zaměstnání rovněž prodloužena na dobu od 11.1.2009. Tuto povinnost však žalobkyně nesplnila. Na výzvu správního orgánu ze dne 19.12.2008 předložila toliko rozhodnutí Úřadu práce Brno – město ze dne 2.3.2009, č.j.: BMA – 1399/2009-za o povolení k zaměstnání, které však bylo vydáno až na dobu od 4.3.2009. Shodným důvodem vydání prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí tak byla skutečnost, že žalobkyně nepředložila rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání, které by zahrnovalo i období od 11.1.2009 do 3.3.2009. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přiléhavě poukázal na skutečnost, že dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 35 odst. 2 tohoto zákona je cizinec povinen k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu předložit rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání, a z této zákonem stanovené povinnosti logicky dovodil, že při *prodlužování* platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se musí jednat o plynulé prodloužení, které kontinuálně navazuje na dobu platnosti předchozího povolení (v opačném případě by se o žádné prodloužení platnosti dříve vydaného povolení nejednalo).

Protože předchozí rozhodnutí o povolení k zaměstnání bylo žalobkyni vydáno s platností do 10.1.2009, rozumí se samo sebou, že doba platnosti rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání, které měla žalobkyně správnímu orgánu předložit, měla na dobu platnosti předchozího rozhodnutí o povolení k zaměstnání kontinuálně navazovat (v opačném případě by se opět o žádné *prodloužení* dříve vydaného povolení k zaměstnání nejednalo).

Na tomto místě považuje soud za potřebné zdůraznit, že jako rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání by bylo možné akceptovat i zcela nové rozhodnutí kteréhokoliv úřadu práce o povolení k zaměstnání, pokud by ovšem jeho platnost plynule navazovala na platnost předchozího povolení k zaměstnání. I takovým rozhodnutím by totiž, materiálně vzato, byla prodloužena platnost povolení k zaměstnání, které bylo žalobkyni dříve vydáno, a doloženo tak naplnění jí deklarovaného účelu pobytu na území ČR.

Z výše uvedeného vyplývá, že jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaný na žalobkyni shodně požadovali předložení stejného dokladu, a to rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání. Mezi požadavky správních orgánů obou stupňů kladenými na žalobkyni tak žádný rozpor neexistuje.

Nedůvodnou shledal soud rovněž námitku, v níž žalobkyně správnímu orgánu I. stupně vytýká, že ve výzvě ze dne 19.12.2008 nespecifikoval datum platnosti požadovaného rozhodnutí o povolení k zaměstnání, čímž měl porušit § 3, § 4 odst. 2, § 37 odst. 3 a § 45 odst. 2 správního řádu. Ve vztahu k uvedené námitce soud předně poukazuje na skutečnost, že žalobkyně dne 16.12.2008 požádala správní orgán I. stupně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Důvodem podání této žádosti byla skutečnost, že dne 10.1.2009 měla žalobkyni uplynout platnost předchozího povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Žalobkyně již na základě své předchozí zkušenosti z řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu musela vědět, že nezbytným předpokladem úspěšnosti její žádosti a podmínkou pro vydání rozhodnutí o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání je doklad prokazující deklarovaný účel pobytu. K tomu ostatně směřovala i výzva ze dne 19.12.2008, č.j.: VLHK-12352-2/ČJ-2008-63-PA-CI k odstranění vad žádosti, ve které správní orgán I. stupně žalobkyni mj. vyzval k předložení dokladu potvrzujícího účel pobytu. Konkrétně byla žalobkyně v této výzvě s odkazem na ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyzvána k doložení *rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání*. Dle názoru soudu správní orgán I. stupně nikterak nepochybil, jestliže ve výzvě k odstranění vad žádosti nespecifikoval datum platnosti požadovaného rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání. Jestliže platnost předchozího povolení k zaměstnání měla žalobkyni vypršet dne 10.1.2009, je nábíledni, že rozhodnutí, kterým má být toto předchozí povolení k zaměstnání *prodlouženo*, musí být vydáno s platností ode dne následujícího, tj. ode dne 11.1.2009. Tuto samozřejmost, která logicky vyplývá ze samotné dikce zákona, resp. ze slovního spojení „rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání“, nebyl správní orgán povinen ve výzvě k doplnění náležitostí žádosti rozvádět. Výzvu správního orgánu I. stupně k odstranění vad žádosti ze dne 19.12.2008, č.j.: VLHK-12352-2/ČJ-2008-63-PA-CI včetně v ní obsaženého poučení o následcích nevyhovění této výzvě soud vzhledem k výše uvedenému považuje za plně postačující, a to i s ohledem na skutečnost, že žalobkyně byla v řízení zastoupena advokátem, tedy osobou práva znalou. Vydáním této výzvy správní orgán řádně splnil poučovací povinnost uloženou mu ustanovením § 4 odst. 2 správního řádu a také povinnost zakotvenou v § 37 odst. 3 a § 45 odst. 2 správního řádu, neboť žalobkyni upozornil na nedostatky náležitostí její žádosti, vyzval jí k jejich odstranění v přiměřené lhůtě a současně žalobkyni poučil o následcích neodstranění nedostatků ve stanovené lhůtě.

V souzené věci správní orgány obou stupňů při rozhodování vyšly ze zjištění, že žalobkyně přes výzvu v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Jejich rozhodnutí tak není rozhodnutím meritorním, vycházejícím ze zjištěného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu, ale rozhodnutím procesního charakteru, které bylo vydáno v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu při splnění podmínek uvedených v tomto ustanovení, tedy z toho důvodu, že žadatelka v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Zjištěný stav věci v daném případě zahrnuje toliko výše zmíněné zjištění správního orgánu o neodstranění podstatných vad žádosti žalobkyně ve stanovené lhůtě, které je pro rozhodnutí o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu plně postačující. To znamená, že žádná další skutková zjištění nebyl správní orgán povinen při svém rozhodování činit a přihlížet k nim. Námitka vytýkající žalovanému porušení § 3 správního řádu proto rovněž neobstojí.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobkyně ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu a ani později svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. října 2012

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.